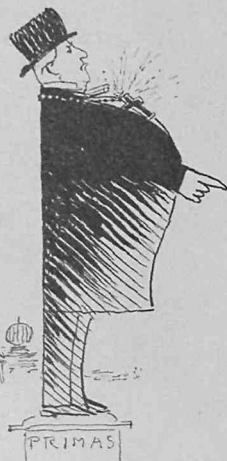

Öy tusan! Bröder, hvad det är tungt,
 Att till sitt yrke ha predikstolen!
 Jag råder ingen att bli adjunkt,
 Det är det sämsta inunder solen.
 Hos skogens nalle
 Jag hellre bodde;
 Ja, som en knalle
 Jag hellre gnodde
 All världen kring.

Det tror jag väl! Se'n man blifvit prost,
 Då kan man äta och sofva bara,
 Och gratis får man bad' smör och ost
 Och dito skinkor, förbaladt så rara!
 För hjorden slipper
 Han sjelf arbeta —
 Han bara klipper,
 Då få vi streta,
 Adjunkter små.

Och skall da prosten ibland för skam
 Stå upp i korgen en gång om julen,
 Då tar han flux ur sin fjerding fram
 En gammal näfver, rätt illa vulen.
 Dess damm, inbitet,
 Han slår mot bordet,
 Och jemkar litet
 På predikoordet —
 Och dermed punkt!

Men vi adjunkter — det är ej nog
 Att som vällärde predika bara:
 Hjelpprester heta vi ock med fog,
 Ty först och sist skall magistern vara.